ДИТЯЧІ ІСТОРІЇ ДЛЯ ПІДТРИМКИ

KINDERGESCHICHTEN ZUM MUTMACHEN

ДИТЯЧІ ІСТОРІЇ ДЛЯ ПІДТРИМКИ

KINDERGESCHICHTEN ZUM MUTMACHEN

український - німецька

Ukrainisch - Deutsch

ЗМІСТ

INHALTSVERZEICHNIS

Сусанне Гланцнер	Чарівний сад	4
Сусанне Гланцнер	Ноктюрна і Пані Страх	19
Ульріке Воернер	Пісенька для Грольма	30
Йохен Вебер	Едді і кольорові олівці	33
Виготовлення		43
Susanne Glanzner	Der Zaubergarten	47
Susanne Glanzner	Nocturna und das Fräulein Angst	63
Ulrike Wörner	Der Grolm	75
Making of		79

Сусанне Гланцнер

ЧАРІВНИЙ САД

Майя посміхалася уві сні, бо запах свіжого чізкейку закрався у її сон і заманив її назад у м'яке ліжко. Вона розплющила очі й витягла руки й ноги, усміхаючись сонцю, яке світило їй на ніс через маленьке вікно на даху. Літні канікули у бабусі були для Майї найбільш улюбленими.

Вона любила маленький будиночок на узліссі, де все скрипіло і жило так, ніби кожна річ має свою душу. Тут скрізь пахло квітами, травами, лугами й лісами... чи чізкейком. Найкращим чізкейком у світі.

Майя вискочила з ліжка й взбила м'які пухові подушки, а потім побігла босоніж вузькими дерев'яними сходами до бабусиної кухні.

„Доброго ранку, бабуся!" закликала вона.

„Доброго ранку, черв'ячок! Ти вже так рано на ногах. Ти добре спала?" відповіла бабуся і поцілувала Майю в лоб, витираючи руки кухонним рушником.

„Я спала чудово. Мене розбудив запах чізкейку."

„Ну, а як щодо шматочка на сніданок?"

„Це було б чудово. Що будемо робити сьогодні?"

Поки бабуся поставила одну зі своїх порцелянових тарілок з різнокольоровими квітами на край перед Майєю і поклала на неї величезний шматок сирного пирога, що все ще парував, вона почала розповідати внучці, що вона планує робити сьогодні. Майя завжди була вражена тим, якою жвавою та зайнятою досі була стара жінка, і вирішила бути такою, як її бабуся, коли вона буде старенькою.

„... близько полудня я б пійшла до тітки Клари зиграту на кілька раундів у карти Раммі, але я припускаю, що ти не хочеш йти зі мною?" запитала бабуся в думках Майю і підморгнула їй, бо вона вже знала відповідь.

Майї подобалася тітка Клара, але вона також вважала її досить виснажливою.

Їй також було нудно, коли дві старенькі грали в Раммі, тому що вона просто не могла запам'ятати правил і все одно сиділа там лише як глядач.

„Ніііііііі, я б не хотіла. Якщо можна, я залишуся тут і полежу в гамаку зі своєю новою книжкою".

„Звісно можно, черв'ячок."

Майя посміхнулася. Друзі розпитували її час від часу, чому її так називала бабуся, і чи не здається Майі це якось огидно. Насправді, дощові черв'яки були улюбленими тваринами бабусі, тому Майя сприйняла свое прізвисько як великий комплімент.

„Дощові черв'яки..." завжди говорила бабуся, вони найкращі в світі. Вони розпушують землю для нас, щоб ми могли сіяти й жати, не створюють безладу чи галасу, не кусаються і не жалять... вони просто чудові маленькі створіння. І вони розумні, я вам так скажу. Вони точно знають, що роблять."

Майя любила особливий погляд бабусі на речі. Власне, це саме те, що Майя любила в ній найбільше. Бабуся оглядувала все дуже уважно і з усіх боків. її ніколи не цікавили чужі думки. Вона завжди хотіла зробити свої висновки власноруч. І вона хотіла, як вона говорила, приділяти собі стільки часу, скільки на це заслуговує ця річ.

Іноді це були лише секунди, іноді місяці.

Але саме ця якість робила бабусю особливою людиною, якою вона була. Бабуся не судила і не засуджувала. Вона висловлювала свою думку щодо речей, тільки коли її запитували (і зазвичай так і було), але якщо її не питали, вона нічого не говорила. Бабуся ніколи не втручалася без запиту, хіба що вважала щось несправедливим. Вона не могла цього витримати.

Але зазвичай бабуся дозволяла кожному бути тим, ким він є, лише б людина була хорошою.

Тому бабусі ніколи не було нудно. Власне, у неї завжди були гості, вона нишпорила по дому чи працювала в саду.

Її, як вона називала, „чарівному саду".

І саме так він виглядав: як ідеальний чарівний сад.

У кожну пору року він мав свою красу, і в цьому саду не було нічого такого, що не існувало: від фруктових дерев до ягідних кущів, трав, овочевих рослин, величезної плакучої верби, під якою можна було сховатися, невеликого ставочка з жабами та рибами, на гордість Майї: невеликий барвистий, але досить добре захований будиночок на дереві, в який вона завжди заповзала, коли не хотіла, щоб її знайшли.

Звичайно, бабуся завжди знала, де вона. Але це було мовчазною домовленістю між ними, що Майя не хоче, щоб її знайшли, коли вона була в будиночку на дереві. Це був її маленький світ, що примостився на міцних гілках сучковатого старовинного дуба, котрий вона мала лише для себе. Корона з листя на могутньому дереві майже повністю вкривала будинок, і коли Майя підтягувала плетену драбину, вона могла просто сховатися від всіх. Її будиночок на дереві мав навіть крихітну терасу, над якою був натягнутий гамак, у який Майя ледве вписувалася.

Так вона лежала в гамаку в цей чудовий сонячний святковий день, з товстою книгою і величезною мискою насичено-червоних хрустких вишень і, читаючи, випльовувала вишневі кісточки з дерева в сад. Тут було так тихо й спокійно, що Майя заснула. У якийсь момент

її очі заплющились, і книга випала з її рук. „Ааабчхи!“ Її власне гучне чхання вирвало її зі сну. Вона сонно потерла очі і, відкривши їх, потерла вдруге і втретє.
Що відбувалося? Вона не могла бачити дуже чітко, бо повітря перед її носом мерехтіло й блищало, так що все навколо було дивно розмитим.

З її вухами теж щось не так.
Вона похитала головою, щоб позбутися цього дивного шуму. Звук, схожий на безліч крихітних дзвіночків, що дзвонять далеко. Майя похитала головою вдруге і втретє і продовжувала терти очі. Що відбувається?
Вона почула тихе хихикання позаду.

„Що тут смішного, будь ласка?“ спитала вона і в ту ж мить знову похитала головою, бо зрозуміла, що, мабуть, вона все це уявляэ. Крім неї, у будиночку більше нихто немиг сидіти.

Тому вона затамувала подих, коли почула, тихий, як дзвіночок голос, який шепотів: „Похитати головою й потерти очі не допоможе. Краще подивися. І, при всій повазі, можливо, трохи уважніше, ніж зазвичай.“

Серце Майї затрипотіло в грудях.

Може вона це все собі також уявила? Це було неможливо...

Наполовину сама собі і наполовину голосу, в якому вона досі не була впевнена, чи справді чула, вона відповіла:

„Куди мені дивитися? Точніше, ніж зазвичай…?“ Вона кліпнула.

„Куди ти хочеш. Просто подивись навколо.“ Голос, схожий на дзвіночок, захихотів.

Майя не знала, що відбувається, але вона пам’ятала голос бабусі, яка в такі моменти говорила:

Якщо ти не знаєш, що робити в певній ситуації, краще робити те, про що ти ніколи б не подумала робити в житті».

Майя ніколи не розуміла, що бабуся мала на увазі під цим, але саме зараз вона вирішила зробити саме це.

Вона перестала терти очі й озирнулася. Вона придивилася.

Прямо перед її очима все мерехтіло й мерехтіло, наче повітря наповнилося блискучим пилом. Хвилинку… повітря було дійсно сповнене блискучим пилом.

Майя подивилася на свої руки, ноги й довге волосся. Всюди осів чудовий мерехтливий пил.

Тільки тепер вона справді озирнулася. Листя великого дуба блищало на сонці, неначе припорошене золотом і сріблом, а її будинок на дереві виглядав якось... ще чарівніше, ніж зазвичай.

„Ну?" Майя злякалася, бо почула голос, схожий на дзвіночок, прямо біля свого правого вуха. „Як тобі подобається те, що ти бачиш, коли придивляєшся?"

Голова Майї швидко повернулась вправо, але все, що вона побачила, це всюди райдужний пил. Трохи роздратована вона запитала: „Хто ти і понад усе: де ти?"

Голос, схожий на дзвіночок, знову захихотів і відповів: „Простягни руку!"

Майя зробила те, що сказав голос. Вона широко витягнула руку й розкрила. Раптом увесь пил у повітрі зібрався в точці над її рукою й утворився у пульсуючу кулю.

Долоні Майї лоскотало, коли блискуча пилова кулька впала на неї, а очі й рот розширилися, коли з пилової кульки вийшла маленька істота. Це була крихітна жіночка.

Майя не могла придумати іншого слова для цього ніжного створіння.

Маленька пані з довгим, трохи скуйовдженим сріблястим волоссям, зав'язаним у неакуратний хвіст. На ній був фіолетовий комбінезон, наче зшитий з пелюсток квітів. Її руки й ноги були такі ніжні, що Майя не наважувалася поворухнути рукою, боячись щось їй

зламати. І в неї були крила. Гарні, величезні пропорційно її тілу, райдужні крила, якими вона змахувала останні блиски зі штанів. Також у неї були крихітні сріблясті окуляри на крихітному носі, які вона тепер зняла і теж витерла з них пил.

Майя скам'яніла, і коли маленька леді знову одягла окуляри, посміхнулася і сказала „Привіт!" своїм голосом , схожим на дзвін, Майя помітила, що вона сама не може промовити жодного звуку. Маленька міс потерла свої крихітні вушка, коли зауважила: „Ти щось сказала? Я тебе не розумію."

„Е...я...це..." заїкалася Майя.

Маленька міс захихотіла. „Як весело. Твоя бабуся тоді так само відреагувала. Спочатку я подумала, що вона взагалі не може говорити. Але це швидко налагодилося."

Очі Майї стали ще більше. „Моя бабуся?" випалила вона, і маленька міс кивнула, продовжуючи зчищати блискучий пил зі свого волосся. „Напевно, вона була приблизно того ж віку, що й ти зараз, коли я вперше її зустріла. І вона так само була безмовна. І заїкалася."

„Але..." почала Майя, „ ...скільки тобі років?"

„Ой, я ще дуже молода фея. На жаль. Мені всього сто п'ятдесят шість. І мені поки що нічого не дозволено," зітхнула вона.

„Сто п'ятдесят шість?" Майя затамувала подих, і фея знову кивнула.

„Так. На жаль. Але принаймні я можу допомогти з фарбуванням і запиленням. Краще, ніж нічого. Просто кажуть, що я все ще занадто неохайно працюю. І поки я

не стану більш точнішою, я не зможу дістатися до великих квітів та рослин."

Майя нахмурилась. „Я нічого не розумію."

„Так, я це помітила. Інакше ти б не тяглася, як осел, до будиночка на дереві, не звертаючи уваги на те, куди ти ступаєш."

Зморшки на чолі Майї стали ще глибшими, коли вона відповіла: „Не будь нахабною! Я не тащусь, як осел."

Маленька леді знову зітхнула. „Але. З точки зору маленьких людей, так і э. Якщо тобі захочеться, я покажу тобі інший бік саду, тоді ти зрозумієш, що я маю на увазі."„Яка інша сторона? Я знаю всі сторони цього саду," Майя почала сердитися на маленьку леді.

„Ти впевнена?" запитала фея й підморгнула Майї. „Давай, опускай мотузкові драбини! Але обережно, дивись куди ти ступаєш! А перед цим закрий очі. Перший раз я трохи допоможу своїм казковим пилом твоїм очам. Тоді тобі буде легше."

Майї це все не дуже подобалось, але вона зробила те, що просила маленька леді, і заплющила очі. Блискучий пил лоскотав її повіки та вії, і, намагаючись стриматися, Майя запитала: „Як тебе звати?"

„Камілла. Просто Камілла. У мене є чотирнадцять інших імен, але ти навряд чи зможеш їх вимовити чи запам'ятати, тож Камілла підійде. Ось і все. Готово. Відкривай очі!

Майя зробила те, що їй сказала Камілла, і спочатку не знала, що з нею відбувається. Вона озирнулася, і затамувала подих. Здавалося, що бабусин чарівний сад

був ще красивішим, барвистим і сяючим, ніж вона коли-небудь помічала. Він блищав і переливався скрізь і чудово пахнув, але Майя не могла розпізнати цей запах. Вона була впевнена, що ніколи не відчувала нічого кращого. Повз неї пролетів великий джміль, і Майя могла заприсягтися, що він мав маленьке відерце у лапках. Але Майя не довго дивилася за ним, бо її відволікли два метелики, які несли між собою гарну маленьку квітку з повною кореневою системою на тонкій напівпрозорій мотузці. Камілла розпустила крила і негайно полетіла до них, щоб допомогти їм безпечно приземлитися разом з квіткою. Майя не хотіла цього пропустити і нарешті відпустила мотузкові драбини. Вона миттєво злізла вниз, і в її голові відлунали слова Камілли: „Будь уважною коли спускаэшся вниз!"

Майя обережно поставила одну ногу, потім іншу і ледве повірила своїм очам. Сад був так наповним життям, що Майя ніколи цього раніше не помічала. Скрізь дзижчало й дзвеніло, здавалося, що всі створіння, яких Майя вже знала, але ніколи не бачила так близько, літали зайнято туди-сюди, повзали й стрибали. Кожне звірятко мало з собою щось, що переносило з одного місця в інше. Як два метелики, які з допомогою Камілли принесли прекрасну маленьку квітку на маленький килим із моху.
Майя присіла і з подивом спостерігала за метушнею з усіх боків. Чого тут тільки не було: окрім усіх комах, що квапливо бігали біля Маї, вона виявила й інших мешканців саду. Камілла була далеко не єдиною феєю в чарівному саду бабусі. Розгледівши уважніше, Майя виявила таку крихітну фігурку майже на кожній квітці.

Вони фарбували квіти великими пензликами, здували колір із зеленого листя або спрямовували бджіл і джмелів на квіти, які вже були дуже важкі від пилку та нектару, щоб вони могли їх звільнити.

Неподалік від Камілли та метеликів стояла фея, яка дуже серйозно робила замітки на дубовому листі. Вона доручила Каміллі та метеликам поставити маленьку квітку трохи ліворуч. Майя була вражена. Бо раптом земля зрушилася там, де щойно лежала квіточка, і на подив Майї з'явилися два дощові черв'яки. Вони швидко розпушили землю і викопали яму, достатньою для того, щоб Камілла могла помістити в неї коріння квітки. І так само швидко дощові черв'яки засипали невелику ямку розпушеною землею, щоб рослина мала достатньо опори.

Тепер Майя все зрозуміла.

Наприклад, чому улюбленими тваринами бабусі були саме дощові черв'яки. І чому бабуся так обережно рухалася по городу.

„Черв'ячок!" раптом почула Мая, як її покликала бабуся. „Ти де?"

Майя злякалася. Невже було так пізно, що бабуся вже повернулася з гри з тіткою Кларою?

Камілла ніби прочитала думки Майї, прилетіла й сіла на коліно до Майї.

Маленька фея знову протерла окуляри і сказала: „Ти, мабуть, маєш повернутися до хати. Вона завжди голодна, коли приходить від Клари, і вона не любить їсти

сама.“ Майя посміхнулася, відповівши: „Ти, мабуть, дуже давно знаєш бабусю.“

„Таааак“, кивнула Камілла. „Вже дуже довго.“

„Ми ще зустрінемося? Я ще не бачила так багато цікавого від саду“, запитала Майя.

Камілла всміхнулася. „Я думала, ти знаєш кожен куточок цього саду?

Вуха Майї зашарілися, коли вона тихо сказала: „Я навіть уявити не могла, що за садом є ще один сад“.

„Хм...“ похитала головою фея. „Це не зовсім вірно. Сад завжди однаковий. З усіма, хто тут живе. Тільки не твої очі. Власне кажучи, за садом, який ти бачила досі, немає іншого саду, але в тебе э інша пара очей, якими можно дивитися на світ по іншому. Вони тепер ближче до серця, тому ти бачиш набагато краще“, Камілла підморгнула Майї.

Вона не зовсім зрозуміла, що фея має на увазі під фразою, з іншими очима, але вирішила негайно запитати у бабусі. Вона безперечно зможе їй це пояснити.
Маленька леді, що стояла на колінах Майї, привала її з роздумів: „Ну що ж, то ми побачимось завтра!? Незабаром стемніє, і світлячки замінять нас". Майя кивнула. „Так. Побачимось завтра. Як тебе знайти? Або як я можу тебе покликати?"
Камілла посміхнулася. „Тобі не потрібно кликати мене, ти можеш знайти мене, уважно оглянувши сад. Тепер ти знаєш, як працюэ твоя інша пара очей. Ти просто повинна переконатися, що шукаєш мене очима, які ближче тобі до серця. Тоді це дуже легко».
Майя зітхнула і посміхнулася маленькій феї. „Гаразд. З цим я впораюся. Тоді побачимось завтра."
„Так до завтра. Я з нетерпінням чекаю зустрічі з тобою, дорога Майя. Тоді я покажу тобі усі секрети цього чарівного саду."

Коли Майя побігла до будинку, де на терасі вже чекала бабуся, вона була вражена, як швидко минув день. І вона з нетерпінням чекала вечора, бо хотіла знати все про Камілу та царство фей. Вона вирішила запитати у бабусі, хто в саду маэ яке завдання.
Тим часом бабуся стояла на маленькій терасі й спостерігала за онукою, яка дуже обережно навшпиньках ходила садом, очевидно, не бажаючи ні на що наступати.

„Так-так...“ тихо гаркнула сама собі стара і посміхнулася. „Мій маленький черв'ячок, мабуть, зустрів Каміллу. Настав час.“

Посміхаючись, вона продовжувала накривати стіл до обіду і була щаслива, тому що минуло досить багато часу з тих пір, як вона востаннє могла з ким-небудь поспілкуватися про секрети свого зачарованого саду.

Кінець

Переклад Христини Кербель

Сусанне Гланцнер

НОКТЮРНА І ПАНІ СТРАХ

Дівчина Ноктюрна, яка була привидом, загубилася близько 200 років тому у зачарованому лісі. Їй там так сподобалося, що вона захотіла залишитися, тому що їй ніколи не було комфортно серед привидів, бо Ноктюрна боїться темряви. І це незважаючи на те, що вона так чудово світиться вночі.

Тому вона вирішила більше не лякати людей і як і її нові друзі в зачарованому лісі, не спати вдень, а спати вночі. Проте вдень дівчина привид виглядає дуже розмитою, як крізь склянку з водою. Однак, якщо придивитися, то можна побачити майже прозору дівчину з білявим кучерявим, трохи скуйовдженим хвостиком, у комбінезоні і чоботях для верхової їзди.

Одного разу у чарівному лісі стався неабиякий переполох, бо літаючий піратський корабель проплив надто низько над деревами й застряг на одній із найвищій гілці дерева.
Ноктюрна та її друзі кинулися на допомогу і не знаючи, як їм допомогти, запросили екіпаж корабля на чай з

тістечком і провели разом чарівний день у будиночку на дереві.
У пізній і темний час екіпаж піратського корабля попрощався і захотів повернутися до своїх кают, а Ноктюрна запропонувала висвітлити дорогу до корабля. Для цього була особлива причина:

Вірте чи ні, Ноктюрна дуже любила кораблі. Особливо піратські кораблі. Вона мріяла проплисти всі моря світу і дозволити морському вітру віяти на її ніс. Але поки вона знала піратські кораблі лише з картинок в книгах.

Дівчина привид ще більш вражено подивилася на верхівку дерева, коли капітан Піллоу приготувався піднятися мотузковою драбиною після того, як Елоїза

вже перелізла через перила. Помітивши тужливий погляд Ноктюрни, капітан запитав: „Ну, маленька леді привид, можливо, ти хочеш піднятися нагору і подивитися на наш корабель? У нас ще стільки часу перед сном."

Нічне сяйво Ноктюрни трохи мерехтіло, бо вона була дуже схвильована, коли відповіла: „Ви серйозно, капітане Піллоу? Чи можу я?"

„Так звісно!" радісно вигукнув капітан і запрошуючим жестом піднявся по сходах мотузкової драбини, а Ноктюрна просто взлетіла вгору.

Підійшовши на верхню палубу, капітан був здивований, адже від дівчини привиду не було й сліду. Він уже збирався перехилитися через поручні та перевірити де вона, коли вона вискочила з-під обшивки корабля прямо біля нього.

„Вибачте, любий капітане Піллоу, але я пролетіла прямо через корабель і вже по дорозі оглянула камбуз. Увага, там все сяє чистотою. Я завжди думала, що піратські кораблі дуже брудні," здивовано сказала Ноктюрна.

„Але про що ти думаєш?" Капітан помахав вказівним пальцем, продовжуючи: „Можливо, так було з моїми предками, але я надаю великого значення порядку й чистоті. Мені було б соромно перед своїми гостями, якби я показував їм такий хаос, як колись мої предки."

З цими словами він запросив Ноктюрну на обширну екскурсію кораблем під назвою Кульбаба, і Елоїза також приєдналася до них. Вони показали Ноктюрні кожен куточок свого літаючого дому, і якби дівчина не

втратила своє серце у чарівному лісі , вона б безпосередньо залишилася на кораблі капітана Піллоу.
Після екскурсії вони трохи постояли біля поруччя, високо на верхівці дерев, і насолоджувалися чудовим видом на сплячий ліс. Елоїза першою попрощалася та пішла спати, а капітан запалив кольорові вогники навколо поруччя, щоб ніхто з летючих лісових мешканців не врізався в корабель в темряві. Зрештою, хто б очікував такого посеред верхівки дерев?

Тож Ноктюрна кілька хвилин ще простояла біля поруччя. Що сталося в той момент, Капітан Піллоу дізнається набагато пізніше з її розповідей, але щоб вам було легше, я розповім вам наперед. Ноктюрна почула раптом тихий голос, який шепотів: „Хіба тобі зовсім не

моторошно, стояти однією у темряві над похмурим лісом?"

Дівчина привид злякалась і стала заїкатися: „Т...так... трішки". Вона озирнулася, але не бачила, звідки пролунав голос, який уже знову шепотів: „Шлях до будиночка на дереві довгий і тобі доведеться піти назад зовсім одній. Було б краще, якби ти подивилася на корабель удень, бо хто знає, з чим ти можеш зіткнутися на шляху в темну ніч."

Ноктюрна здригнулася від думки про те, що їй доведеться самостійно піти додому, і відчула велике полегшення, почувши за спиною глибокий голос капітана, який заглушив шепіт голосу з темряви: „Хіба тут не чудово? Для мене немає нічого прекраснішого, ніж ясне нічне небо з мільйонами зірок, які спостерігають за нами."

Ноктюрна тільки зітхнула, а капітан Піллоу здивовано подивився на неї, та запитав: „Ну, юна леді, це зітхання прозвучало надзвичайно меланхолійно. Яке горе в тебе на душі?"

Голос Ноктюрни трохи тремтів, коли вона відповіла:

„Цей голос мене трохи налякав."

„Який голос?" здивовано запитав капітан.

„Ну, голос, який щойно прошепотів мені, що я повинна піти додому в темряві сама. Він був там щойно, але я не знаю, звідки він взявся. Я нікого не бачила."

Капітан кульбаби здивовано поглянув на сяючу дівчину і задумливо відповів:

„Ну, зазвичай я б сказав, що це був привид. Привид, що крадеться навколо мого корабля, лякаючи моїх пасажирів, як це іноді роблять привиди. Але в цьому конкретному випадку ця теорія звучить трохи надумано, бо як ми знаємо, привид завжди впізнає іншого привида." Він потер ліве вухо, а потім закрутив бороду, задумливо дивлячись на Ноктюрну.
Раптом дівчина страшенно злякалася, бо, мабуть, знову почула цей шепіт.
Капітан Піллоу здивовано подивився на маленьку леді, бо так нічого і не чув, та запитав: „Чого ти так боїшся?"
„Ти не чув голосу?" Ноктюрна затремтіла усім тілом, сяючи. „Це знову був він. Він сказав: „Шлях додому через темний ліс довгий. Далі, ніж здається звідси. Стережись!"

Капітан озирнувся, обернувся навколо своєї осі, подивився за Ноктюрну та через перила, але нічого незвичайного не міг ні побачити, ні почути. Тому він похитав головою і відповів: „Ні. Я нічого не бачив і не чув. Може це тому, що я сьогодні вранці не помив вуха належним чином і мої очі вже втомилися, але було б дивно, якби всі четверо все ще не могли помітити незвичайні речі на моєму власному кораблі."
Ноктюрна знову підскочила, тому що вона злякалася, і повторила слова капітану, які голос прошепотів знову: „Темний ліс таїть багато страшних таємниць. Тому маленькі привиди вже давно повинні спати."

Цього разу капітан щось помітив: нічне сяйво Ноктюрни було розірвано дивним туманом, який огорнув її груди й голову, затуляючи її на мить. Тоді в його голові промайнула думка, і він запитав: „Цей голос знову щось прошепотів?"

Дівчина привид кивнула з полегшенням від того, що капітан нарешті міг почути цей голос. Вона відповіла: „Так. Звідки він узявся?"

„Мені здається, я знаю, що тут відбувається," повільно кивнув Піллоу, вказуючи на туман, що все ще огортав груди та голову Ноктюрни. „З тобою розмовляє Пані Страх."

Дівчина привид здивовано подивилася на повітряного пірата: „Пані Страх?"

Капітан вміло зловив дивний туман навколо голови Ноктюрни обома руками і сформував з нього кулю, яку підняв у повітря прямо перед нею. Туманна кулька парила в повітрі і маленький привид здивовано розглядала її з усіх боків, перш ніж запитати: „Що це?"

„Ну, як я вже казав: це Пані Страх. Вона виходить прямо з твого серця і безглуздо розважається, притупляючи твої почуття ще безглуздішими історіями, які вигадуються з її неіснуючого капелюха," капітан поклав руки на стегна і суворо поглянув на Пані Страх.

Голос Ноктюрни тремтів, коли вона прошепотіла: „Але чому ти не чув її спочатку?"

„Я не чув її ні на початку, ні в кінці, бо вона твоя Пані Страх. Я можу говорити лише зі своєю Пані Страхом. З

тією, що йде від мого серця. Але тепер, коли я думаю про це, я розумію, що вже давно не чув її."

Ноктюрна була вражена і не відводила очей від туманної кулі, коли запитала: „В тебе також э своя Пані Страх?"

„Звичайно," кивнув капітан. „У кожного є."

„Як ти позбувся своєї Пані Страху?"

„Ти не можеш позбутися своєї Пані Страху, і це добре. Твоя Пані Страх, це твій добрий компаньйон, оскільки вона попереджає тебе про небезпеку, яка не відразу очевидна. Тільки уяви, якби ніхто цього не робив... Чорт, це було б не ідеально."

Ноктюрна напружено думала, все ще дивлячись на клубок туману в повітрі перед собою.

Капітан Піллоу пояснив: „Пані Страх твій важливий товариш. Але ти не можеш дозволити їй взяти лідерство, тому що тоді це може зіграти з тобою злий жарт."

Ноктюрна з подивом подивилася на капітана і, здавалося, вперше в своєму житті зрозуміла, що Пані Страх створена своєю уявою власноруч і що вона єдина, хто може її зробити своїм другом.

Вона обережно зловила обома руками з повітря туманну кульку й з цікавістю подивилася на неї. Раптом це вже не здавалося таким страшним, тому що туман утворив красиві форми всередині кулі, і вона навіть могла виявити барвисту гру кольорів. Якщо придивитися, то її Пані Страх насправді була надзвичайно вродливою, і Ноктюрна була трохи

щаслива, бо раптом вона зрозуміла, що її Пані Страх завжди була з нею, і тому вони завжди були разом.
Капітан Піллоу порушив мовчанку: „Бачиш, твоя Пані Страх не шкодить тобі. Якщо поглянути на це під іншим кутом, це скоріше друг. Друг, який попереджає тебе і саме цим захищає. Зізнатися, не дуже приємно шепотіти тобі цю страшну нісенітницю, але тільки ти сама даеш їй цю можливість."
„Але чому?" прошепотіла Ноктюрна, все ще дивлячись на туманну кульку в руках.
„Тому що ви досі не були друзями, ти та Пані Страх. Вона завжди була у тобі всередені, але ти ігнорувала її, бо вона тебе лякала. Але якщо ти зробиш її своїм другом, вона точно більше не буде цього робити, тому що друзі не лякають, а піклуються і поважають один одного. Я впевнений, що Пані Страх просто не вистачало твоєї уваги, тому що вона тебе любить, але ти ніколи не хотіла мати з нею нічого спільного. Тільки уяви собі, як це сумно для твоєї Пані Страху."
Ноктюрна кивнула і з любов'ю подивилася на туманну кулю, а потім знову підняла її в повітря і сказала: „Люба Пані Страх, мені дуже шкода. Як не гарно з моєї сторони нехтувати тобою. Давайте від сьогодні дружити."

Раптом туманна куля засяяла всіма кольорами веселки, а потім розвіялася й полетіла назад у серце Ноктюрни у вигляді різнокольорового туманного сліду.
Вже пізніше дівчина привид розповіла капітану, яке полегшення відчула в цей момент, бо досі невідоме

тепло поширилося нею і вона впізнала в ньому нову форму кохання. Повертаючись до будиночка на дереві, вона вперше відчула себе в безпеці, вірячи, що її нова подруга, Пані Страх, захистить її і шепне їй у серце лише тоді, коли на дорозі буде небезпека. З цим раніше невідомим відчуттям повної захищеності вона прибула в будиночок на дереві, тихо взлетіла, щоб нікому не заважати, на книжкову полицю, яка була їй спальнею, і через секунду вже спокійно спала. Але всього цього капітан Піллоу вже не міг бачити, бо він уже спокійно спав у своїй каюті і про це йому повідомили багато часу потому.

Коли наступного дня екіпаж кульбаби звільнив свій корабель з верхівки дерев і збирався покинути чарівний ліс, Ноктюрна з'явилася прямо з підлоги корабля поруч із капітаном і обійняла його настільки сильно, наскільки це може зробити привид.

„Дякую, шановний капітане Піллоу. Дуже дякую. Ми з Пані Страхом тепер друзі, і я обіцяю завжди піклуватися про неї так само, як вона піклується про мене."
Капітан засміявся і відповів: „Правильно. Так це і роблять друзі. До скорої зустрічі, маленька леді привид!"
Ноктюрна востаннє махнула рукою й зникла через дерев'яні дошки так само раптово, як і прийшла.
Якраз перед тим, як кульбаба досягла лінії хмар, капітан Піллоу стояв біля поруччя, склавши руки за спину, і дивувався, де насправді ховається його власний Страх.

(з „Капітан Піллоу" від Сусанни Гланцнер)
Переклад Христини Кербель

Ульріке Воернер

ПІСЕНЬКА ДЛЯ ГРОЛЬМА

Вже дуже давно Грольму хотілося, щоб йому присвятили пісеньку, тому він був дуже чемний до інших, майже слухняний. Але до сих пір не знайшовся ніхто, хто б хоча б рядочок написав. Можливо це тому, що немає нікого, хто був би на Грольма схожим.

Кожного сьомого тижня Грольм відвідує перукаря, який вправно закручую його нижню частину чуба у форму равлика.
Коли Грольм подорожує пустелею, піщинки збираються в його закручених лапках. Коли він вечорами задерає лапки вгору, можна почути, що щось пересипається, наче піщаний годинник.
„Грольм вже починає виглядати як своя власна тінь" кажуть вже давно сусіди про нього. Оперна співачка, що мешкає на верхньому поверсі, впевнена, що тінь від Грольма дуже схожа на свиню. Тому навіть собаки не гавкають, коли він пригає повз їхні будки.

Інколи можна почути, як дуже тихо наспівує оперна співачка:
„Грольм, в якого тінь як у свині."
Але як повноцінну пісню він цей куплет не признає.

Зажурено і задумуючись про це, він подорожує пустелею. Навіть незважаючи на крикливих ластівок, які весь час за щось сперечаються в небі, Грольм весь час до чогось прислухається. Хоч його вуха такі маленькі як горохові зерна, слухати і чути він може наче слон.

„Коли в тебе тінь схожа на свиню, ти ніколи не будеш самотній."

Грольм не дуже то й хоробрий, тому весь час тремтять його скручені лапки, з яких сиплеться стільки піску, що ним можна заповнити кілька пісочних годинників.

„Коли в тебе тінь схожа на свиню, ти ніколи не будеш самотній."

Коли речі повторюється знову та знову, мабуть так краще. Це тому, що страх легко набридає. Грольм вже не так тремтить і помічає, як його тінь підстрибує і мчить далі.

„Коли в тебе тінь схожа на свиню, ти ніколи не будеш самотній."

Грольм починає дуже обережно гудіти. На четвертий і п'ятий раз його голос стає гучніше і так триває ще довго, допоки Грольм і його власна тінь втомлюються і повертаються додому.

Зараз він чує, як наспівує сусідка з верхнього поверху:

„Грольм, в якого тінь як у свині."

Грольм доповнює з нижнього поверху:

„Коли в тебе тінь схожа на свиню, ти ніколи не будеш самотній»

І так лунає все це між Грольмом і співачкою опери ще гучніше і гучніше. Собаки гавкають і виють, наче приспівуючи ним. Сусіди сердито гримають вікнами, закриваючи їх. Це схоже все на величезний хаос.

Але Грольму все одно, це його не цікавить. Він закручує свою нижню частину чуба у форму равлика, майже так гарно як його перукар, і кладе свої лапки на стіл. Тільки пара піщинок висипаються додолу.
Нарешті в нього є куплети та своя власна пісенька.

Переклад: Дмитро Трирог

Йохен Вебер

ЕДДІ І КОЛЬОРОВІ ОЛІВЦІ

«Я просто не розумію! – сумно схлипнув сурикат Едді, – Куди... куди... куди поділися мої гарні кольорові олівці?» Сурикат покрутив свою маленьку голівку ліворуч, праворуч, подивився вгору, вниз, спереду і ззаду – але пенал з його улюбленими олівцями ніби зник з лиця землі. Едді невдоволено виглянув зі своєї нірки. Якщо і було щось, що він любив робити найбільше в житті, то це: малювати.

Він думав і думав, але все ж не міг пригадати, куди поклав олівці. Бо він був не тільки талановитим маленьким художником, а ще й талановитим маленьким забудьком! Він кудись клав свої речі, а потім змушений був їх шукати. Так і було цього разу! Далі Едді взяв рюкзак, поклав туди пачку кренделів і пляшку апельсинового соку та пішов на пошуки.

«Краще було б, – подумав він, – спершу запитати всіх своїх друзів», – адже його гарні кольорові олівці, можливо, просто лежать десь у когось!

«Привіт, жабо, – Едді витер сльозу, – можливо, ти бачила мої олівці?!»

«Ні, – квакнула жаба, – не бачила. Та я з задоволенням позичу тобі олівець, Едді. Але в мене тільки зелений. Мій улюблений колір!"

«Дякую, – прохрипів Едді, – мені дуже приємно. Я обов'язково віддам його тобі», – він поклав олівець в рюкзак і пішов до своєї подруги лисиці.

„Ти-и-и, лисичко... ти, можливо, бачила мої олівці?»

«Я? Ні», – лисиця вийшла зі своєї нірки і ніжно поклала свою лапку Едді на плече.

«Не сумуй, малий. Можу позичити тобі один! Але в мене тільки помаранчевий. Найкрасивіший колір у світі!» -- «Дуже мило з твого боку, – сказав Едді, – я скоро поверну його тобі, добре?»

Потім він пішов далі до свого друга курчатка.

«Курчатко? Ти там?» -- тиша.

«Курчатко-о-о!» – знову покликав Едді, коли нарешті почув, як хтось голосно позіхнув. Невдовзі після цього

пташеня втомлено вийшло з дому.
«Вибач, що розбудив... Ти не бачив мої кольорові олівці?»
«О-о-о, ні, – пікнуло курчатко, – твої олівці?! Бідненький. Хочеш я тобі дам один свій?»

Він думав і думав, але все ж не міг пригадати, куди поклав олівці. Бо він був не тільки талановитим маленьким художником, а ще й талановитим маленьким забудьком! Він кудись клав свої речі, а потім змушений був їх шукати. Так і було цього разу! Далі Едді взяв

рюкзак, поклав туди пачку кренделів і пляшку апельсинового соку та пішов на пошуки.

«Краще було б, – подумав він, – спершу запитати всіх своїх друзів», – адже його гарні кольорові олівці, можливо, просто лежать десь у когось!

«Привіт, жабо, – Едді витер сльозу, – можливо, ти бачила мої олівці?!»

«Ні, – квакнула жаба, – не бачила. Та я з задоволенням позичу тобі олівець, Едді. Але в мене тільки зелений. Мій улюблений колір!"

«Дякую, – прохрипів Едді, – мені дуже приємно. Я обов'язково віддам його тобі», – він поклав олівець в рюкзак і пішов до своєї подруги лисиці.

„Ти-и-и, лисичко... ти, можливо, бачила мої олівці?»

«Я? Ні», – лисиця вийшла зі своєї нірки і ніжно поклала свою лапку Едді на плече.

«Не сумуй, малий. Можу позичити тобі один! Але в мене тільки помаранчевий. Найкрасивіший колір у світі!» -- «Дуже мило з твого боку, – сказав Едді, – я скоро поверну його тобі, добре?»

Потім він пішов далі до свого друга курчатка.

«Курчатко? Ти там?» -- тиша.

«Курчатко-о-о!» – знову покликав Едді, коли нарешті почув, як хтось голосно позіхнув. Невдовзі після цього пташеня втомлено вийшло з дому.

«Вибач, що розбудив... Ти не бачив мої кольорові олівці?»

«О-о-о, ні, – пікнуло курчатко, – твої олівці?! Бідненький. Хочеш я тобі дам один свій?»

Пташеня пошукало у своїй сумочці.

«У мене тут жовтий. Подивись, як світиться! Жоден інший колір не може змагатися з жовтим». «Вау, дякую, любе курчатко! Я, звичайно, скоро його поверну тобі!» -- Едді почав посміхатися, відкусив шматочок кренделя і також дав пташеняті.

Він пройшов ще трохи, а потім сів у тіні дерева, щоб трохи відпочити. «Де можуть бути мої кольорові олівці?» – розмірковував він про себе. «Я просто не пам'ятаю, куди я їх поклав», – раптом позаду нього з кущів почувся гучний гуркіт: «Твої що?» Едді злякався і розлив апельсиновий сік.

«М... М... Мої кольорові олівці».

«Ах, твої кольорові олівці. Ні, – покрутив слон головою, – я не бачив жодного олівця. Але якщо ти хочеш малювати, я з радістю позичу тобі один олівець. Тут - сірий. Сірий колір не всім підходить!» – «Дякую, любий слонику, – сказав Едді, – я скоро поверну його тобі.»

«Як добре, – думав Едді, ідучи далі, – що в мене є такі чудові друзі!»

«Привіт, привіт, привіт... Знову щось наплутав, ти маленький забудько?» – реготав бабуїн, стрибаючи над ним з гілки на гілку. «Послухай – і я ніде не бачив твої кольорові олівці. Але оскільки ти мій друг, ось, –бабуїн кинув Едді олівець, – я тобі позичу. Але в мене тільки червоний. Черво-о-ний! Найкрутіший колір у світі».

«Я поверну тобі його, як тільки закінчу малювати», – Едді зловив олівець, поклав його до кишені й пішов далі.

Тепер він почував себе не таким сумним.
«Еееей», – Едді постукав ведмедя по плечу ззаду, що змусило його від несподіванки стрибнути вперед, і він ледь не перекинув поличку з медом.
«Ти випадково не бачив мої кольорові олівці?» «Олівці? – гаркнув ведмідь, здивовано. -- Ні, Едді. Але я буду радий позичити тобі один. Та в мене тільки коричневий. Коричневий - найкращий!»
Фламінго підслухав, що сказав ведмідь, і відразу звернувся до Едді: «Ні, я теж не бачив! Але коричневий -- це так нудно! Візьміть цей: рожевий! Рожевий! О, як гарно! – почав він співати, --так краще, найкраще просто чудо-о-о-во».

„О-о-о, дякуююю! – посміхаючись, відповів Едді, – я тобі скоро його поверну».

Хоча його власні олівці він ще не знайшов, але завдяки допомозі друзів він уже не сумував. І нарешті знову зміг малювати! Побіг додому, сів перед папірцем і почав. «Смішно, – думав він тим часом – чому іншим тваринам завжди більше подобався один колір?»

Едді насправді подобалися всі кольори. Він був повністю захоплений своєю картиною, малював і малював два дні без перерви. І зовсім забув повернути позичені олівці. Тільки коли він зробив останній штрих і гордо дивився на картину, перед ним раптом опинилися – жаба, лисиця, курча, слон, бабуїн, ведмідь і фламінго.

«Чи ти можеш нам повернути наші кольорові олівці?» – запитали вони. «Ох... ваші олівці!» -- Едді знітився.

«Треба повертати те, що позичаєш, малий.»

«Вибачте», – сказав Едді, відчуваючи провину. «Я просто забув, я весь час малював. Це було так весело, що я навіть не думав про це».

«Ти просто маленький забудько... Що ти намалював?» – хотіли знати тварини.

«О, це величезна картина», – сказав ведмідь.

«Мабуть, з великою кількістю жовтого, – сказало курча, – найкрасивіший колір у світі».

„О, звичайно, з великою кількістю зеленого», – відповіла жаба. «Немає нічого кращого за зелений!»

«Перестань, хвалько», – не стрималася навіть лисиця, – і раптом усі одразу заговорили голосно, мовляв, все одно їх колір найкрасивіший та найвеличніший серед усіх. І взагалі в усьому великому світі. Через деякий час, коли вони нарешті знову затихли, Едді заговорив і сказав:

«Ось. Для вас! З найкрасивішими барвами з усього світу- весь великий широкий світ». Потім обернув картину.

А як ви думаєте, що на ній було?

Ведмідь з рожевим животом і жовтими вухами!

Лисиця - в зелено-білу смужку!

Жаба з фіолетовими лапками і блакитними щоками.

Слон із зеленими вухами і хоботом, повним жовтих крапок! Бабуїн: з райдужною дупкою ! - Замість свого природнього забарвлення кожен з його друзів отримав унікальний кольоровий візерунок.

Коли тварини побачили картину, настала хвилина мовчання – а потім усі посміхнулися. Фламінго почав хіхікати, і раптом інші не витримали і засміялися від душі. Ведмідь безперервно поплескував себе по стегнах від сміху, а слон ледь не впав від реготу.

«Так, – погодилися всі тварини одноголосно, – це особлива картина! Які ми всі разом гарні та різнокольорові».

І наступного разу тварини обов'язково знову позичать сурикату свої олівці. Тільки-но вони зібрались йти додому, як вибігло мишенятко із-за рогу.

«Ей... Едді, – сказало воно, – ось... візьми, будь ласка, я забув... повернути тобі твої кольорові олівці. Дякую за те, що ти їх мені позичив!»

Едді просто сяяв від щастя! І поки інші тварини почали обмінюватися між собою олівцями, Едді домалював на малюнку на голові ведмедя, прямо між жовтими вухами, різнокольорову мишку.

Переклад: Світлана Семенюк

Малюнки: Івонн Сковронек

ВИГОТОВЛЕННЯ

Війна в Європі. Наче перед дверима в дім. І ми не можемо нічого зробити, крім допомоги жертвам. Нас неначе паралізувало і ми хотіли ли б зробити більше ніж допомога грошима.

Тео з його Благодійною організацією „Маульброн допомагає" - один з таких людей, які роблять більше, ніж можливо. Він перетворює зібрані кошти в конкретну домопогу.

Сузі хотіла теж якось допомогти, але не знала, яким чином. Якось у розмові з Тео виникла ідея допомогти найменшим, але найбільшим жертвам цього безумства, створивши дитячі історії. Бо хто буде думати про те, щоб взяти дитячі книжки про всяк випадок, маючи пару хвилин аби втекти від ракетних ударів і бомб у бомбосховище? Але мобільний телефон є з тих перших речей, які береш завжди з собою, тому було зрозуміло: треба наші дитячі історії передавати за допомогою мобільного телефона.

Вже на наступний день Сузі займалася вже всіма правами на публікацію, до неї приєдналася Ульріке, яка в свою чергу поділилася своєю історією і взялася робити дигітальну обкладинку та верстку.

Сузі, Тео, Ульріке, Йохен

Але потрібен був хтось, хто б міг перекласти все українською. Хтось, як наприклад Христина, яка приєдналася і завдяки своїм зусиллям і допомоги свого дідуся, який родом з України, дуже швидко впоралася зі складними текстами і перекладом. Її дідусь теж був дуже

радий зробити щось більше, ніж весь час переживати за свою батьківщину і дім, що знаходяться в Одесі.

І дуже вчасно з'явилась раптова підтримка Дмитра, незважаючи на його зайнятість і турботи про свою родину, коли Христина не справлялась з великим об'ємом перекладів, бо їх ставало все більше і більше, аніж коли все починалось.

Христина, Дідусь Микола, Дмитро

Дорогий колега Йохен Вібер також подарував нам одну історію, яку ви можете знайти українською в кінці.

Все це сталось дуже швидко і без бюрократичних перепонів. Зараз ми сподіваємось, що наші Історії дають підтримку, і посмішки і допомагають найменшим і невинним, хоча б на пару хвилин забути про ту страшну реальність довкола.

Переклад: Дмитро Трирог

Susanne Glanzner

DER ZAUBERGARTEN

Maja lächelte im Schlaf, denn der Duft von frischem Käsekuchen schlich sich in ihren Traum und lockte sie zurück in ihr weiches Bett.
Sie schlug die Augen auf und streckte Arme und Beine lächelnd der Sonne entgegen, die durch das kleine Dachfenster auf ihre Nase schien.

Sommerferien bei Oma waren das Größte für Maja.
Sie liebte das kleine Fachwerkhaus am Rand des Waldes, in dem alles knarzte und lebte, als hätte jedes Ding eine Seele.

Hier duftete es überall nach Blumen, Kräutern, Wiesen und Wäldern… oder eben nach Käsekuchen. Dem besten Käsekuchen der Welt.
Maja rollte sich aus dem Bett und schüttelte die weichen Daunenkissen auf, bevor sie barfuß die schmale Holztreppe nach unten zu ihrer Großmutter in die Küche lief.
„Guten Morgen, Omi!" rief sie.
„Guten Morgen, Regenwürmchen! Du bist aber früh auf den Beinen. Hast Du gut geschlafen?" antwortete Oma und gab Maja einen schmatzenden Kuss auf die Stirn, während sie sich die Hände an einem Küchentuch abtrocknete.
„Ich habe herrlich geschlafen. Der Käsekuchenduft hat mich geweckt."
„Nun, wie wäre es dann mit einem Stück davon zum Frühstück?"
„Das wäre super. Was machen wir heute?"
Während Oma einen ihrer Porzellanteller, mit den bunten Blümchen am Rand, vor Maja platzierte und ein riesiges Stück noch dampfenden Käsekuchen darauflegte, begann sie, ihrer Enkelin zu erzählen, was sie heute vorhatte. Maja staunte immer aufs Neue, wie rüstig und geschäftig die alte Dame noch war und nahm sich vor, im Alter genauso zu sein wie ihre Oma.
„… gegen Mittag würde ich dann auf ein oder zwei Ründchen Rommé hinüber zu Tante Klara gehen, doch ich nehme an, Du möchtest nicht mitkommen?" fragte Oma in Majas Gedanken hinein und zwinkerte ihr zu, denn sie kannte die Antwort bereits.

Maja mochte Tante Klara, aber sie fand sie auch ziemlich anstrengend.
Außerdem langweilte sie sich, wenn die beiden alten Damen Rommé spielten, denn sie konnte sich die Regeln einfach nicht merken und würde ohnehin nur als Zuschauerin daneben sitzen.
„Neeeeee, lieber nicht. Wenn ich darf, bleibe ich hier und lege mich mit meinem neuen Buch in die Hängematte."
„Natürlich darfst Du, Regenwürmchen."
Maja grinste. Ihre Freundinnen fragten sie dann und wann, warum ihre Oma sie so nannte und ob Maja das nicht irgendwie eklig fände.
Tatsächlich waren Regenwürmer aber Omas Lieblingstiere, weshalb Maja ihren Kosenamen als großes Kompliment empfand.
„Regenwürmer…" sagte Oma immer „…sind doch das Tollste, das es gibt auf der Welt. Sie lockern für uns den Boden, so dass wir säen und ernten können, machen keinen Dreck und keinen Krawall, beißen und stechen nicht… es sind einfach herrliche Tierchen. Und schlau sind die, das sage ich euch. Die wissen genau, was sie tun."
Maja liebte Omas besondere Sicht auf die Dinge. Eigentlich war es das, was Maja am meisten an ihr liebte. Oma betrachtete alles ganz genau und von allen Seiten. Sie interessierte sich zunächst nie für bereits bestehende Meinungen. Sie wollte sich immer ihre eigene bilden. Und sie wollte sich, wie sie zu sagen pflegte, dafür so viel Zeit lassen, wie die Sache, um die es ging, verdient hätte.
Manchmal waren das nur Sekunden, manchmal Monate.

Doch genau diese Eigenschaft machte Oma zu dem besonderen Menschen, der sie war. Oma beurteilte nicht und sie verurteilte nicht. Sie sagte ihre Meinung zu Dingen, wenn sie gefragt wurde (und das wurde sie meistens), doch wenn nicht, dann schwieg sie. Außer sie fand etwas ungerecht. Das konnte sie nicht leiden.
Doch ansonsten ließ Oma jeden sein wie er war, solange er freundlich war.
Deshalb war es Oma auch nie langweilig. Eigentlich hatte sie immer Besuch, kramte im Haus umher oder werkelte in ihrem Garten. Ihrem, wie sie ihn nannte, „Zaubergarten".
Und exakt so sah er aus: Wie ein perfekter Zaubergarten.
Zu jeder Jahreszeit hatte er seine ganz eigene Schönheit und es gab in diesem Garten nichts, was es nicht gab: Von Obstbäumen, über Beerensträucher, Kräuter, Gemüsepflanzen, einer riesigen Trauerweide unter der man sich verstecken konnte, einem kleinen Teich mit Fröschen und Fischen, bis hin zu Majas ganzem Stolz: Einem kleinen kunterbunten aber ziemlich gut versteckten Baumhäuschen, in dem sie sich immer verkroch, wenn sie nicht gefunden werden wollte.
Natürlich wusste Oma immer wo sie war. Doch es war wie eine stille Übereinkunft zwischen ihnen, dass Maja nicht gefunden werden wollte, wenn sie im Baumhaus war. Es war ihr kleiner Raum, auf den starken Ästen einer knorrigen, uralten Eiche, den sie nur für sich hatte. Die Blätterkrone des mächtigen Baumes verdeckte das Häuschen fast komplett und wenn Maja die Strickleiter hochzog, konnte sie den Rest der Welt einfach aussperren. Ihr Baumhaus hatte so-

gar eine winzige Terrasse, über die eine Hängematte gespannt war, in die Maja gerade noch so hineinpasste.
So lag sie also auch an diesem herrlich sonnigen Ferientag in ihrer Hängematte, mit einem dicken Buch und einer riesigen Schüssel tiefroter, knackiger Kirschen und spuckte beim Lesen Kirschkerne vom Baum hinunter in den Garten.
So still und friedlich war es hier, dass Maja ganz schläfrig wurde. Irgendwann fielen ihr die Augen zu und das Buch aus der Hand.

„Haaatschiiiii!“ Ihr eigenes lautes Niesen riss sie aus ihrem Traum. Schlaftrunken rieb sie sich die Augen und als sie sie öffnete, rieb sie sie ein zweites und drittes Mal.
Was war nur los? Sie konnte gar nicht richtig scharf sehen, denn vor ihrer Nase schillerte und glitzerte die Luft, sodass sie um sich herum alles merkwürdig verschwommen wahrnahm.

Auch mit ihren Ohren schien irgendwas nicht zu stimmen.
Sie schüttelte den Kopf, um dieses seltsame Geräusch loszuwerden. Ein Geräusch, als ob ganz weit weg eine Menge winziger Glöckchen klingelten. Maja schüttelte den Kopf ein zweites und drittes Mal und rieb sich weiter die Augen. Was war nur los?
Hinter sich hörte sie ein leises Kichern.
„Was gibt es denn da zu lachen, bitte?" entfuhr es ihr und im selben Moment schüttelte sie erneut den Kopf, denn ihr wurde klar, dass sie sich das wohl eingebildet haben musste. Es war unmöglich, dass außer ihr sonst noch jemand im Baumhaus saß.
Deshalb hielt sie die Luft an, als sie ein glockenhelles leises Stimmchen flüstern hörte: „Kopf schütteln und Augen reiben wird nicht helfen. Du solltest lieber hinsehen. Und, mit Verlaub, vielleicht ein bisschen genauer als sonst."
Majas Herz schlug bis zum Hals.
Hatte sie sich das auch eingebildet? Das war doch nicht möglich…
Halb zu sich selbst und halb zu der Stimme, von der sie noch immer nicht sicher war, ob sie sie tatsächlich gehört hatte, antwortete sie:
„Wohin sollte ich denn wohl sehen? Genauer als sonst…?"
Sie blinzelte.
„Wohin du willst. Sieh dich nur um." Das glockenhelle Stimmchen kicherte.
Maja hatte keine Ahnung, was da vor sich ging, aber sie hatte Omas Stimme im Kopf, die in solchen Momenten zu sagen pflegte:

„Wenn du nicht weißt, was du in einer bestimmten Situation tun sollst, dann tu am besten das, worauf du vorher im Leben nicht gekommen wärst."
Maja hatte nie ganz verstanden, was Oma damit meinte, doch gerade jetzt in diesem Augenblick beschloss sie, genau das zu tun.
Sie hörte auf, sich die Augen zu reiben und sah sich um. Sie sah ganz genau hin.
Direkt vor ihren Augen flimmerte und schillerte es, als wäre die Luft voll von glitzerndem Staub. Moment… die Luft *war* voll von glitzerndem Staub.
Maja sah auf ihre Hände, ihre Beine und ihre langen Haare. Überall hatte sich der herrlich schimmernde Staub abgesetzt.
Erst jetzt sah sie sich richtig um. Die Blätter der dicken Eiche glitzerten in der Sonne, als hätte man sie mit Gold und Silber bestäubt und ihr Baumhaus sah irgendwie… noch bunter aus als sonst.
„Na?" Maja erschrak, denn sie vernahm die glockenhelle Stimme genau neben ihrem rechten Ohr. „Wie gefällt dir was du siehst, wenn du genau hinsiehst?"
Majas Kopf schnellte nach rechts, doch sie konnte überall nur schillernden Staub sehen. Etwas verärgert fragte sie: „Wer bist du und vor allem: *wo* bist du?"
Wieder kicherte die glockenhelle Stimme und antwortete: „Streck mal deine Hand aus!"
Maja tat, was die Stimme sagte. Sie streckte ihren Arm weit von sich und öffnete ihre Hand. Plötzlich sammelte sich all

der Staub in der Luft an einem Punkt über ihrer Hand und formte sich zu einer pulsierenden Kugel.
Es kitzelte in Majas Handfläche, als die Glitzerstaubkugel sich darauf niederließ und sie riss Augen und Mund auf, als sich aus der Staubkugel ein kleines Wesen herausschälte. Es war ein winziges Fräulein.
Ein anderes Wort fiel Maja zu diesem zierlichen Wesen nicht ein.
Ein winziges Fräulein, mit langen, etwas zerzausten silbernen Haaren, die zu einem schlampigen Zopf gebunden waren. Sie trug eine violette Latzhose, die aussah, als sei sie aus Blütenblättern gefertigt. Ihre Arme und Beine waren so zierlich, dass Maja es nicht wagte, die Hand zu bewegen, aus Angst, sie könnte ihr etwas brechen. Und Flügel hatte sie. Wunderschöne, im Verhältnis zu ihrem Körper riesige, schillernde Flügel, mit denen sie gerade den letzten Glitzerstaub von ihrer Hose wedelte. Außerdem hatte sie eine winzige silberne Brille auf der winzigen Nase, die sie jetzt abnahm und ebenfalls vom Staub befreite.
Maja saß da wie versteinert und als das kleine Fräulein die Brille wieder aufsetzte, sie anstrahlte und mit seinem glockenhellen Stimmchen „Hallo!“ rief, bemerkte Maja, dass sie selbst zwar den Mund bewegte, aber kein Laut herauskam. Das kleine Fräulein rieb sich die winzigen Ohren als sie bemerkte: „Hast du was gesagt? Ich kann dich nicht verstehen.“
„Äh…also ich…äh…“ Maja stotterte.

Das winzige Fräulein kicherte. „Wie ulkig. Deine Oma hat damals genauso reagiert. Da dachte ich zuerst auch, sie kann gar nicht sprechen. Hat sich aber schnell gelegt."
Majas Augen wurden noch größer. „Meine Oma?" platzte sie heraus und das kleine Fräulein nickte, während es sich weiter Glitzerstaub aus den Haaren klopfte. „Sie dürfte etwa so alt gewesen sein, wie du jetzt, als ich sie das erste Mal getroffen habe. Und sie war ähnlich sprachlos. Und hat gestottert."
„Aber…" begann Maja „…wie alt bist du denn?"
„Oh, ich bin noch eine Jung-Fee. Leider. Ich bin erst Einhundertsechsundfünfzig. Und darf noch fast gar nichts." Sie seufzte.
„Einhundertsechsundfünfzig?" Maja hielt die Luft an und das Fräulein nickte erneut.
„Ja. Leider. Aber immerhin darf ich mittlerweile beim Färben und Bestäuben helfen. Besser als nichts. Sie sagen nur, ich arbeite noch zu schlampig. Und bevor ich nicht genauer werde, darf ich nicht an die großen Pflanzen."
Maja runzelte die Stirn. „Ich kapiere gar nix."
„Ja, das habe ich schon bemerkt. Sonst würdest du nicht immer wie ein Esel zum Baumhaus stapfen, ohne darauf zu achten wohin du trittst."
Majas Stirnfalten wurden noch tiefer, als sie antwortete: „Jetzt werde mal nicht frech! Ich stapfe gar nicht wie ein Esel."
Das Fräulein seufzte erneut. „Doch. Aus der Sicht der kleinen Leute schon. Wenn du Lust hast, zeige ich dir die andere Seite des Gartens, dann verstehst du, was ich meine."

„Welche andere Seite? Ich kenne alle Seiten dieses Gartens.“ Maja begann, sich über das kleine Fräulein zu ärgern.
„Wetten nicht?“ fragte das Fräulein nun und zwinkerte Maja zu. „Komm, lass die Strickleiter runter! Aber pass unten auf, wohin du trittst! Und vorher mach die Augen zu. Beim ersten Mal helfe ich ein bisschen nach mit Feenstaub auf deinen Augenlidern. Dann ist es leichter.“
Maja war überhaupt nicht wohl bei dem Ganzen, doch sie tat, was das kleine Fräulein verlangte und schloss die Augen. Es kitzelte auf ihren Augenlidern und an ihren Wimpern und während sie versuchte stillzuhalten fragte Maja: „Wie heißt du eigentlich?“
„Melissa. Einfach Melissa. Ich habe noch vierzehn andere Namen, aber die kannst du wahrscheinlich weder aussprechen noch dir merken, deshalb reicht Melissa. So. Fertig. Augen auf!“
Maja tat, was Melissa ihr auftrug und wusste im ersten Moment nicht wie ihr geschah. Sie sah sich um und vor Staunen stand ihr Mund offen. Es schien, als war Omas Zaubergarten noch schöner, bunter und strahlender, als sie ihn je wahrgenommen hatte. Überall glitzerte und flimmerte es und es duftete herrlich, doch Maja konnte diesen Duft nicht zuordnen. Sie war sich sicher, noch nie etwas Besseres gerochen zu haben. Eine dicke Hummel flog an ihr vorbei und Maja hätte schwören können, sie hatte ein kleines Eimerchen zwischen den Fühlern. Doch Maja konnte ihr nicht hinterhersehen, denn sie war schon wieder abgelenkt von zwei Schmetterlingen, die eine wunderschöne kleine Blume mit komplettem Wurzelwerk an einem feinen, durch-

scheinenden Seil zwischen sich trugen und augenscheinlich ziemliche Mühe damit hatten. Melissa spannte ihre Flügel und flatterte sofort los, um den beiden zu helfen und mit ihnen und der Blume sicher zu landen. Das wollte sich Maja nicht entgehen lassen und warf endlich ihre Strickleiter aus. In Windeseile kletterte sie nach unten und Melissas Worte hallten in ihrem Kopf wider: „Pass unten auf wohin du trittst!“

Maja setzte behutsam einen Fuß vor den anderen und traute dabei ihren Augen kaum. Der Garten war so voller Leben, wie Maja ihn noch nie wahrgenommen hatte. Überall summte und brummte es, alle Lebewesen, die Maja schon kannte, aber nie so genau beobachtet hatte, schienen ge-

schäftig hin und her zu fliegen, zu kriechen und zu hüpfen. Jedes Tierchen hatte etwas dabei, das es von einem Ort zum anderen transportierte. Wie die beiden Schmetterlinge, die das herrliche Blümchen mit Melissas Hilfe zu einem kleinen Moosteppich brachten.

Maja setzte sich in die Hocke und beobachtete erstaunt das geschäftige Treiben auf allen Seiten. Was gab es nicht alles zu sehen: Neben all den Insekten, die fleißig um Maja herumwuselten, entdeckte sie noch ganz andere Gartenbewohner. Melissa war nämlich bei Weitem nicht die einzige Fee in Omas Zaubergarten. Bei genauerem Hinsehen, entdeckte Maja an fast jedem Blütenkelch eine solch winzige Gestalt. Sie färbten mit großen Pinseln Blüten ein, pusteten die Farbe von den grünen Blättern oder dirigierten Bienen und Hummeln zu den Blüten, die schon ganz schwer vor lauter Pollen und Nektar waren, damit diese sie davon befreiten.

Nicht weit entfernt von Melissa und den Schmetterlingen stand eine Fee, die sehr ernst auf einem Eichenblatt Notizen machte. Sie wies Melissa und die Schmetterlinge an, das kleine Pflänzchen etwas weiter links abzulegen. Maja staunte. Denn plötzlich bewegte sich die Erde, da wo eben noch die kleine Blume lag und zu Majas Überraschung kamen zwei Regenwürmer zum Vorschein. Sie lockerten in Windeseile die Erde und gruben ein Loch, das genau groß genug war, dass Melissa die Wurzeln des Blümchens hineinstellen konnte. Und genauso schnell schütteten die Regenwürmer das kleine Loch mit der gelockerten Erde wieder zu, so dass das kleine Pflänzchen genug Halt hatte.

Jetzt wurde Maja einiges klar.
Warum Omas Lieblingstiere Regenwürmer waren, zum Beispiel.
Und warum Oma sich im Garten so vorsichtig bewegte.
„Regenwürmchen!“ hörte Maja Oma plötzlich rufen. „Wo steckst du denn?“
Maja erschrak. War es schon so spät, dass Oma bereits zurück war vom Rommé mit Tante Klara?
Als hätte Melissa Majas Gedanken gelesen, kam sie angeflogen und setzte sich auf Majas Knie.
Die kleine Fee putzte erneut ihre Brille und sagte: „Du solltest wohl zurück ins Haus. Sie hat doch immer Hunger, wenn sie von Klara kommt und sie isst nicht gern alleine.“

Maja lächelte als sie antwortete: „Du kennst Oma wohl schon wirklich lange."
„Jaaaaaa." Melissa nickte. „Eine Weile."
„Sehen wir uns wieder? Ich habe doch fast noch gar nichts vom Garten gesehen." fragte Maja.
Melissa grinste. „Ich dachte, du kennst jeden Winkel dieses Gartens?"
Majas Ohren wurden ganz heiß, als sie leise sagte: „Ich konnte ja nicht wissen, dass hinter dem Garten noch ein anderer Garten steckt."
„Hmm…" die Fee wiegte den Kopf hin und her. „Das stimmt so auch nicht ganz. Der Garten ist immer derselbe. Mit allen, die hier leben. Nur deine Augen nicht. Wenn man es genau nimmt, steckt nicht hinter dem Garten, den du bisher gesehen hast, noch ein Garten, sondern vielmehr steckt hinter den Augen, mit denen du dich bisher umgeschaut hast, noch ein paar Augen. Die sind näher am Herzen, deshalb kannst du damit viel besser sehen." Melissa zwinkerte Maja zu.
Die verstand nicht ganz genau, was die Fee meinte mit dem zweiten Paar Augen, aber sie nahm sich vor, gleich Oma zu fragen. Die konnte ihr das sicher erklären.
Das kleine Fräulein auf Majas Knie riss sie aus ihren Gedanken: „Nun, dann sehen wir uns also morgen!? Es wird bald dunkel und die Glühwürmchen lösen uns ab."
Maja nickte. „Ja. Wir sehen uns morgen. Wie finde ich dich denn? Oder wie kann ich dich rufen?"
Melissa lächelte. „Du musst mich nicht rufen und du findest mich, indem du dich aufmerksam im Garten umsiehst. Du

weißt doch jetzt, wie dein zweites Paar Augen funktioniert. Du musst nur darauf achten, dass du mit den Augen nach mir suchst, die näher an deinem Herzen sitzen. Dann ist es ganz leicht."
Maja seufzte und lächelte die kleine Fee an. „Okay. Das schaffe ich. Dann bis morgen."
„Ja, bis morgen. Ich freue mich auf dich, liebe Maja. Dann zeige ich dir die wunderbaren Geheimnisse dieses perfekten Gartens."

Als Maja zum Haus lief, wo Oma bereits auf der Terrasse wartete, war sie erstaunt, wie schnell der Tag vergangen war. Und sie freute sich auf den Abend, denn sie wollte alles wissen über Melissa und das Reich der Feen. Sie nahm sich vor, Oma ganz genau zu fragen, wer im Garten welche Aufgabe hatte.
Währenddessen stand Oma auf der kleinen Terrasse und beobachtete ihre Enkelin, die sehr behutsam auf Zehen-

spitzen durch den Garten lief, ganz offensichtlich, um nichts zu zertreten.

„Soso…" brummte die alte Dame leise zu vor sich hin und schmunzelte. „Mein kleines Regenwürmchen hat wohl Bekanntschaft mit Melissa gemacht. Das wurde aber auch Zeit."

Lächelnd deckte sie weiter den Tisch fürs Abendessen und freute sich, denn es war schon eine ganze Weile her, als sie das letzte Mal mit jemandem über die Geheimnisse ihres zauberhaft perfekten Zaubergartens plaudern konnte.

Ende

DER ZAUBERGARTEN

Veröffentlicht in: Querfeldein & quicklebendig. Kinder- und Jugendliteratur im Hausacher LeseLenz. Hrsg. Ulrike Wörner, José F.A. Oliver, Victoria Agüera Oliver de Stahl mit Illustrationen von Petra Pfirmann. Verlag Schiler und Mücke, Berlin 2021

Susanne Glanzner

NOCTURNA UND DAS FRÄULEIN ANGST

Das Gespenstermädchen Nocturna hatte sich vor etwa 200 Jahren beim Spuken in den Ganzanderswald verirrt. Dort gefiel es ihr so gut, dass sie geblieben ist, denn sie fühlte sich ohnehin nie wohl bei den Gespenstern, weil Nocturna Angst im Dunkeln hat. Und das, obwohl (oder gerade weil) sie nachts wunderschön leuchtet.
Deshalb entschied sie, das Spuken aufzugeben und, genau wie ihre neuen Freunde im Ganzanderswald, tagsüber wach zu sein und nachts zu schlafen. Am Tag ist das Gespenstermädchen jedoch nur verschwommen zu sehen, so als würde man durch ein Wasserglas schauen. Sieht man jedoch genau hin, erkennt man ein fast durchsichtiges Mädchen mit einem blond gelockten, etwas zerzausten Pferdeschwanz, das in einer Latzhose und Reitstiefeln steckt.

Eines Tages gab es einen ziemlichen Aufruhr im Ganzanderswald, denn ein fliegendes Piratenschiff war zu tief über

die Bäume gesegelt und in einer der höchsten Baumkronen steckengeblieben.

Nocturna und ihre Freunde eilten zu Hilfe und weil sie für den Moment nicht viel mehr tun konnten, luden sie die Crew des Schiffes zu Tee und Kuchen ein und verbrachten einen zauberhaften Nachmittag zusammen im Baumhaus 4c.

Zu später und dunkler Stunde verabschiedete sich die Crew des Piratenschiffes, um sich in ihre Kombüsen zurückzuziehen und Nocturna bot sich an, ihnen den Weg zum Schiff zu leuchten.

Das hatte einen besonderen Grund:
Man mag es glauben oder nicht, doch Nocturna liebte Schiffe. Vor allem Piratenschiffe. Sie träumte davon, über die Weltmeere zu segeln und sich den Wind um die Gespensternase wehen zu lassen. Doch bisher kannte sie Piratenschiffe nur von Bildern aus Büchern.

Umso ehrfürchtiger blickte das Gespenstermädchen nach oben in die Baumkrone, als Käpt´n Pillow sich anschickte, die Strickleiter hinaufzusteigen, nachdem Eloise bereits über die Reling geklettert war. Der Kapitän bemerkte Nocturnas sehnsüchtigen Blick und fragte: „Nun, kleine Gespensterdame, möchtest du vielleicht kurz mit nach oben kommen und dir unser Schiff ansehen? So viel Zeit muss sein bis zum Schlafengehen."
Nocturnas nächtliches Leuchten flackerte ein bisschen, denn sie war sehr aufgeregt, als sie antwortete: „Ehrlich, Käpt´n Pillow? Darf ich?"„Aber selbstverständlich!", rief der Kapitän erfreut und erklomm mit einer einladenden Geste die Stufen der Strickleiter, während Nocturna einfach nach oben flog.
Auf dem Oberdeck angekommen, wunderte sich der Kapitän, denn vom Gespenstermädchen war weit und breit keine Spur. Er wollte sich gerade über die Reling beugen und nach ihr sehen, da tauchte sie direkt neben ihm aus den Schiffsplanken auf.
„Verzeih, lieber Käpt´n Pillow, aber ich bin direkt durch das Schiff geflogen und habe auf dem Weg bereits die Kombüse begutachtet. Alle Achtung, dort ist alles blitz–sauber.

Ich dachte immer, auf Piratenschiffen sei es herrlich unordentlich", sagte Nocturna staunend.
„Aber wo denkst du hin?" Der Kapitän reckte den Zeigefinger, als er fortfuhr: „Das mag bei meinen Vorfahren so gewesen sein, doch ich lege größten Wert auf Ordnung und Sauberkeit. Ich würde mich vor meinen Gästen in Grund und Boden schämen, wenn ich ihnen ein solches Chaos präsentieren würde, wie es meine Ahnen einst getan haben."

Mit diesen Worten lud er Nocturna zu einem ausgedehnten Rundgang über das Schiff, namens Pusteblume, ein und auch Eloise gesellte sich dazu. Sie zeigten Nocturna jeden Winkel ihres fliegenden Zuhauses und hätte das Gespenstermädchen nicht längst sein Herz an den Ganzanderswald verloren, hätte sie direkt auf Käpt´n Pillows Schiff angeheuert.
Nach ihrem Rundgang standen sie noch ein wenig zusammen an der Reling, hoch in den Baumkronen, und genossen die herrliche Aussicht über den schlafenden Wald. Eloise verabschiedete sich als Erste, um schlafen zu gehen und der Kapitän entzündete rund um die Reling bunte Lichter, damit keiner der fliegenden Waldbewohner im Dunkel der Nacht gegen das Schiff stieß. Denn wer erwartete ein solches schon mitten in einer Baumkrone?
So stand Nocturna ein paar Minuten allein an der Reling. Was in diesem Moment passierte, erfuhr Käpt'n Pillow erst viel später aus ihren Erzählungen, aber um es für euch leichter zu machen, erzähle ich es euch vorab.

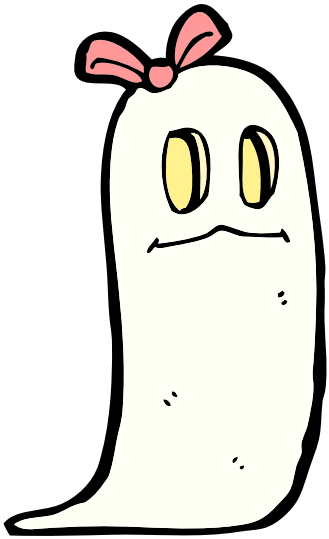

Nocturna hörte plötzlich eine leise Stimme, die flüsterte: „Ist dir nicht ganz gruselig zumute, so allein in der Dunkelheit über dem düsteren Wald?“

Das Gespenstermädchen erschrak und stotterte: „D… doch … ein klein wenig schon.“ Sie sah sich um, doch sie konnte nicht erkennen woher die Stimme kam, die bereits wieder wisperte: „Der Weg zum Baumhaus ist weit und du musst ihn ganz allein zurücklegen. Besser, du hättest das Schiff bei Tageslicht angesehen, denn wer weiß, was dir in der dunklen Nacht auf dem Weg alles begegnet.“

Nocturna erschauderte bei der Vorstellung, dass sie den Heimweg ganz allein antreten musste und war sehr erleichtert, als sie die tiefe Stimme des Kaptäns hinter sich hörte,

der das Flüstern der Stimme aus dem Nichts übertönte: „Ist es nicht herrlich hier oben? Für mich gibt es nichts Schöneres, als den klaren Nachthimmel mit seinen Millionen Sternen, die über uns wachen."
Nocturna seufzte nur und Käpt´n Pillow sah sie erstaunt an, als er fragte: „Nanu, junge Gespensterdame, dieses Seufzen klang außerordentlich schwermütig. Welcher Kummer liegt dir auf der Seele?"
Nocturnas Stimme zitterte ein wenig, als sie antwortete:
„Diese Stimme hat mir ein wenig Angst gemacht."
„Welche Stimme?", fragte der Kapitän erstaunt.
„Na, die Stimme, die mir gerade zugeflüstert hat, dass ich ganz allein im Dunkeln nach Hause gehen muss. Sie war eben noch da, aber ich weiß nicht, woher sie kam. Ich habe niemanden gesehen."
Der Kapitän der Pusteblume sah das leuchtende Gespenstermädchen überrascht an und erwiderte nachdenklich:
„Nun, im Normalfall würde ich sagen, es muss ein Gespenst gewesen sein. Ein Geist, der sich heimlich auf meinem Schiff herumtreibt und meinen Passagieren Angst einjagt, wie das Gespenster oder Klabautermänner manchmal tun. Potzdonner ... Doch in diesem speziellen Fall klingt diese Theorie ein wenig weit hergeholt, denn man sollte meinen, ein Gespenst würde ein Gespenst erkennen." Er rieb sich das linke Ohr und zwirbelte danach seinen Bart, während er Nocturna nachdenklich ansah.
Plötzlich erschrak das Gespenstermädchen fürchterlich, denn es hatte offenbar erneut etwas flüstern hören.

Käpt´n Pillow sah das Geisterfräulein erstaunt an, denn er hatte wieder nichts gehört, und fragte: „Ei der Daus, was ängstigt dich?“
„Hast du die Stimme nicht gehört?“ Nocturna schlotterte am ganzen, leuchtenden Leib. „Da war sie gerade wieder. Sie hat gesagt „Der Heimweg durch den dunklen Wald ist weit. Weiter als er von hier aussieht. Nimm dich in Acht!“
Der Kapitän sah sich um, drehte sich einmal um die eigene Achse, sah hinter Nocturna und über die Reling, doch er konnte weder etwas Ungewöhnliches sehen, noch hören. Also schüttelte er den Kopf und antwortete: „Nein. Ich habe nichts gesehen und nichts gehört. Nun könnte es daran liegen, dass ich mir heute Morgen die Ohren nicht richtig gewaschen habe und meine Augen bereits müde sind, doch es sollte mit dem Teufel zugehen, wenn alle vier nicht trotzdem noch im Stande wären, ungewöhnliche Dinge auf meinem eigenen Schiff wahrzunehmen.“
Nocturna machte erneut einen kleinen Satz, weil sie sich erschrak und wiederholte für den Kapitän die Worte, die die Stimme ihr zuflüsterte: „Der dunkle Wald birgt so manch schauriges Geheimnis. Kleine Gespenster sollten deshalb längst schlafen.“

Diesmal fiel dem Kapitän etwas auf: Nocturnas nächtliches Leuchten wurde durchbrochen von einem merkwürdigen Nebel, der sich um ihre Brust und ihren Kopf schlang, sodass er sie für einen kurzen Augenblick nur undeutlich sehen konnte. Da schoss ihm ein Gedankenblitz durch den

Kopf und er fragte: „Hat es gerade eben wieder geflüstert?“
Das Gespenstermädchen nickte und schien erleichtert, dass der Kapitän die Stimme vielleicht endlich auch gehört hatte. Sie antwortete: „Ja. Wo kommt das nur her?“
„Ich glaube, ich weiß was hier los ist.“ Pillow nickte langsam und deutete auf den Nebel, der sich noch immer um Nocturnas Brust und Kopf schlang. „Es ist Fräulein Angst, das zu dir spricht.“
Das Gespenstermädchen sah den Luftpiraten erstaunt an: „Fräulein Angst?“
Der Kapitän fing den merkwürdigen Nebel um Nocturnas Kopf gekonnt mit beiden Händen ein und formte einen Ball daraus, den er direkt vor ihr in die Luft setzte. Dort schwebte die neblige Kugel und das kleine Gespenst betrachtete sie überrascht von allen Seiten, bevor es fragte: „Was ist das?“
„Na, wie ich bereits sagte: Fräulein Angst. Sie kommt direkt aus deinem Herzen und hat unsinnigerweise Spaß daran, dir die Sinne zu vernebeln mit noch unsinnigeren Geschichten, die sie aus ihrem nicht vorhandenen Hut zaubert.“ Der Kapitän stemmte die Hände in die Hüften und sah Fräulein Angst streng an.
Nocturnas Stimme zitterte, als sie flüsterte: „Aber warum hast du sie am Anfang nicht gehört?“
„Ich habe sie weder am Anfang noch am Ende gehört, denn sie ist dein Fräulein Angst. Ich kann nur mit meinem eigenen Fräulein Angst sprechen. Mit dem, das aus meinem Herzen kommt. Doch jetzt, wo ich darüber nachdenke,

fällt mir auf, dass ich auch dieses schon eine ganze Weile nicht gehört habe."
Nocturna staunte und ließ den Nebelball nicht aus den Augen, als sie fragte: „Du hast auch ein Fräulein Angst?"
„Natürlich." Der Kapitän nickte. „Jeder hat eines."
„Wie bist du dein Fräulein Angst losgeworden?"
„Man kann sein Fräulein Angst nicht loswerden und das ist auch gut so. Dein Fräulein Angst ist ein guter Kamerad, denn es warnt dich vor Gefahr, die nicht auf den ersten Blick zu erkennen ist. Stell dir nur vor, das würde niemand tun ... Heiliger Bimbam, das wäre nun wirklich nicht ideal."
Nocturna dachte angestrengt nach, während sie noch immer den Nebelball vor sich in der Luft betrachtete.
Käpt´n Pillow erklärte: „Dein Fräulein Angst ist ein wichtiger Wegbegleiter. Du darfst ihm nur nicht die Führung überlassen, denn dann treibt es seinen Schabernack mit dir."
Nocturna sah den Kapitän erstaunt an und schien zum ersten Mal in ihrem Gespensterleben zu begreifen, dass ihr Fräulein Angst aus ihr selbst kam und es allein in ihrer Hand lag, es sich zum Freund zu machen.
Sie fischte den Nebelball vorsichtig mit beiden Händen aus der Luft und sah ihn sich neugierig und behutsam aus der Nähe an. Plötzlich kam er ihr gar nicht mehr gruselig vor, denn der Nebel bildete im Inneren des Balls wunderschöne Formen und sie konnte sogar ein buntes Farbenspiel entdecken. Wenn man genau hinsah, war ihr Fräulein Angst sogar ein ausgesprochen hübsches Fräulein und Nocturna freute sich ein bisschen, denn plötzlich wurde ihr bewusst,

dass sie ihr Fräulein Angst immer dabei hatte und allein deshalb schon immer zu zweit war.
Käpt´n Pillow durchbrach die Stille: „Siehst du, dein Fräulein Angst will dir eigentlich nichts Böses. Wenn man es von einer anderen Seite betrachtet, ist es eher ein Freund. Ein Freund, der dich warnt und dich damit beschützt. Zugegeben, es ist nicht besonders nett, dir diesen schaurigen Quatsch zuzuflüstern, doch die Gelegenheit dazu gibst ihm nur du selbst."
„Aber warum?", flüsterte Nocturna, den Blick noch immer auf den Nebelball in ihren Händen gerichtet.
„Weil ihr bisher keine Freunde wart, dein Fräulein Angst und du. Sie war immer in dir, doch du hast sie ignoriert, weil sie dich erschreckt hat. Wenn du sie dir aber zum Freund machst, wird sie genau das bestimmt nicht mehr tun, denn Freunde erschrecken sich nicht, sondern achten aufeinander und respektieren sich. Ich bin mir sicher, dass deinem Fräulein Angst einfach nur deine Aufmerksamkeit fehlte, denn sie liebt dich, doch du wolltest nie etwas mit ihr zu tun haben. Stell dir nur vor, wie traurig sich das anfühlen muss für dein Fräulein Angst."
Nocturna nickte und sah den Nebelball liebevoll an, bevor sie ihn wieder in die Luft setzte und sagte: „Du liebes Fräulein Angst, es tut mir schrecklich leid. Wie gemein von mir, dass ich dich so missachtet habe. Lass uns von heute an Freunde sein."
Plötzlich schimmerte der neblige Ball in allen Farben des Regenbogens, bevor er sich auflöste und als kunterbunte Nebelspur zurück in Nocturnas Herz flog.

Viel später erzählte das Gespenstermädchen dem Kapitän, wie erleichtert sie in diesem Moment war, denn eine bisher unbekannte Wärme breitete sich in ihr aus und sie erkannte eine, ihr neue, Form von Liebe darin. Als sie sich auf den Weg zurück zum Baumhaus machte, fühlte sie sich zum ersten Mal sicher, denn sie vertraute darauf, dass ihre neue Freundin, Fräulein Angst, sie beschützte und ihr nur dann ins Herz flüsterte, wenn es galt, einer Gefahr aus dem Weg zu gehen. Mit diesem, bisher unbekannten, Gefühl der vollkommenen Sicherheit kam sie im Baumhaus an, flog leise, um niemanden zu stören, auf das Bücherregal, das ihr als Schlafplatz diente und war Sekunden später bereits friedlich eingeschlafen. Doch all das konnte Käpt'n Pillow nicht mehr sehen, denn der schlummerte bereits friedlich

in seiner Kajüte und man erzählte es ihm erst lange danach.

Als die Crew der Pusteblume am nächsten Tag ihr Schiff aus der Baumkrone befreit hatte und sich gerade anschickte, den Ganzanderswald wieder zu verlassen, erschien Nocturna direkt aus dem Schiffsboden neben dem Kapitän und umarmte ihn, so gut, wie das einem Gespenst eben möglich ist.
„Danke, lieber Käpt´n Pillow. Vielen Dank. Fräulein Angst und ich sind jetzt Freunde und ich verspreche, immer so gut auf sie zu achten, wie sie auf mich."
Der Kapitän lachte und antwortet: „Richtig. So, wie das Freunde eben tun. Auf bald, kleine Gespensterdame!"
Nocturna winkte ein letztes Mal und verschwand so plötzlich, wie sie gekommen war, wieder durch die Holzplanken.
Kurz bevor die Pusteblume die Wolkengrenze erreichte, stand Käpt'n Pillow mit auf dem Rücken verschränkten Armen an der Reling und fragte sich, wo sich eigentlich sein Fräulein Angst herumtrieb.

NOCTURNA UND DAS FRÄULEIN ANGST

Überarbeiter Auszug aus: Susanne Glanzner. *Käpt'n Pillow: Geschichten vom fliegenden Piratenschiff*. Thienemann Verlag, Stuttgart 2015

Ulrike Wörner

DAS LIED FÜR DEN GROLM

Tatsächlich wünscht sich der Grolm schon lange, dass ihm jemand ein Lied widmet. Dafür verhält er sich anderen gegenüber immer höflich, fast schon ergeben. Doch bis heute hat sich keiner gefunden, der nur einen einzigen Vers auf den Grolm verfasst hätte. Vielleicht liegt es daran, dass es niemanden gibt, der dem Grolm auch nur ein bisschen ähnelt.

Alle sieben Wochen geht der Grolm zu einem Friseur, der das lange Grolmhinterteil zu einer ordentlichen Schnecke aufrollt.

Wenn der Grolm durch die Dünen wandert, sammeln sich Sandkörner in seinen Beinlöckchen. Ein leises Rieseln ist zu hören, wenn er am Abend die Beine hochlegt - ganz wie bei einer Sanduhr.

„Der Grolm sieht langsam aus wie sein eigener Schatten", sagen die Nachbarn seit geraumer Zeit über ihn. Die Opernsängerin, die über dem Grolm wohnt, ist sich sicher, dass sein Schatten wie ein Schwein aussieht. Darum kläffen auch die Hunde schon lange nicht mehr hinter ihm her, wenn er an ihren Hütten vorbei springt.

Ist es ganz leise, hört man die Opernsängerin vor sich hin summen:
„Der Grolm, der hat `nen
Schwein als Schatten."
Aber als Lied kann der Grolm diesen Vers nun wirklich nicht gelten lassen.

Ziemlich traurig ist er, wandert durch die Dünen und macht sich so seine Gedanken.
Obwohl am Himmel die Möwen laut streiten, lässt den Grolm ein Grummeln aufhorchen. Seine Ohren sind zwar so klein wie Erbsen, doch hören kann er wie ein Elefant.
„Mit einem Schattenschwein,
bist Du nie allein."
Mutig ist er wirklich nicht, der Grolm, darum zittern seine Beinlocken und es rieselt so viel Sand zu Boden, man könnte damit etliche Sanduhren befüllen.
„Mit `nem Schattenschwein,
bist Du nie allein."
Wenn sich die Dinge wiederholen, dann kann das manchmal auch von Vorteil sein. Das liegt daran, dass sich die Angst schnell langweilt. Der Grolm zittert nun schon ein bisschen weniger und sieht seinen Schatten hüpfen und Haken schlagen.
„Mit `nem Schattenschwein,
bist Du nie allein."
Der Grolm beginnt vorsichtig mit zu brummen. Beim vierten und fünften Mal überschlägt sich seine Stimme regelrecht, so laut singt er mit. Es braucht eine Weile, bis Grolm

und Schatten müde werden und den Heimweg einschlagen.
Jetzt hört er die Opernsängerin im oberen Stock vor sich hin summen:
„Der Grolm, der hat `nen
Schwein als Schatten."
Der Grolm singt von unten dagegen:
„Mit `nem Schattenschwein,
bist Du nie allein."

So geht das immer lauter hin und her zwischen Grolm und Opernsängerin. Die Hunde bellen und jaulen mit, die Nachbarn knallen ärgerlich die Fenster zu. Es ist ein ziemliches Tohuwabohu.

Den Grolm stört das nicht die Bohne. Er rollt sein Hinterteil zu einer ordentlichen Schnecke, fast so schön wie der Friseur und legt die Füße auf den Tisch. Nur ein paar wenige Sandkörner rieseln aus den Beinlocken.

Jetzt hat er Verse, jetzt hat er sein Lied.

Zum Schluss

MAKING OF

Krieg in Europa. Quasi vor der Haustür. Und wir können nichts tun, außer den Opfern zu helfen. Wir fühlen uns wie gelähmt und wollen so viel mehr als Geld spenden.

Theo ist mit seiner Hilfsorganisation „Maulbronn hilft" einer der Menschen, die mehr tun. Er setzt die Geldspenden um in konkrete Hilfe.
Sue wollte auch konkret helfen, wusste aber nicht genau, wie.
Im Gespräch mit Theo entstand die Idee, für die kleinsten und größten Opfer dieses Wahnsinns „Trostgeschichten zu spenden". Denn wer würde wohl, wenn er innerhalb von Minuten vor Bomben fliehen muss, daran denken, ein Kinderbuch einzupacken, falls die Zeit im Luftschutzkeller lang wird? Das Wichtigste, wonach wohl jeder zuerst greift, ist das Handy. Deshalb war klar: Man muss unsere Geschichten über das Handy teilen und herunterladen können.

Sue wollte Tags darauf die Veröffentlichungsrechte klären und hatte in Ulrike sofort eine Verbündete in der Sache.

Sue,Theo, Ulrike, Jochen

Die „spendete“ ebenfalls eine Geschichte und nahm sich direkt des Covers und der digitalen Umsetzung an.

Fehlte nur noch jemand, der Ukrainisch kann.
Jemand wie Chrissy, die über drei Ecken dazu stieß, unsere Texte in Windeseile übersetzte, und sich bei schwierigen Textpassagen vom ukrainischen Großvater helfen ließ, der

auch froh war, etwas anderes tun zu können, als sich um die Familie und das Zuhause in Odessa zu sorgen.
Und jemand wie Dmytro, der sich sofort meldete und Hilfe anbot (obwohl er sich selbst um seine Familie sorgte) als wir einen Übersetzungs-Hilfeaufruf für Chrissy starteten, denn alles wurde mehr und größer, als anfangs geplant.

Chrissy, Opa Nikolaj; Dmytro

Ein lieber Kollege, Jochen Weeber, hat uns ebenfalls noch eine Geschichte gespendet, die ihr in Ukrainisch am Ende findet.
All das ist schnell und unbürokratisch innerhalb einer Woche passiert.
Und jetzt hoffen wir, unsere Geschichten spenden Trost, sorgen für das ein oder andere Lächeln und lassen die Unschuldigsten, die es am schlimmsten trifft vielleicht für ein paar Minuten vergessen, wie schrecklich ihre Realität ist.

CREDITS

Idee: Susanne Glanzner und Theofanis Morkotinis

© Texte bei den Autor*innen
© Übersetzungen Christina Kerbel (Der Zaubergarten, Nocturna), Dmytro Tyroh (Grolm, Making of) Svetlana Semeniuk (Eddie und die Farben) und Opa Nikolai
© Illustrationen: Jochen Weeber „Eddie und die Farben“ von Yvonne Skowronek
© Grafische Gestaltung & Titel, Illustrationen (via Canva) Ulrike Wörner

#standwithukraine